

Preken ved Kirkemøtets åpningsgudstjeneste 6. april 2016

Ved biskop i Sør-Hålogaland Ann-Helen Fjeldstad Jusnes

Dette hellige evangelium står skrevet hos evangelisten Lukas i det 24.kapittel. (v1-12)

I dag er mange av oss kommet hit til Trondheim og Nidarosdomen fordi vi skal være med på Kirkemøte, Den norske kirkes øverste organ.

Vi er kommet fra alle landets bispedømmer, fra den ytterste øy i Lofoten, fra Oslos drabantbyer og Opplands skogbygder. Noen av oss, ganske mange, er nye i Kirkemøte. Vi har strevd oss gjennom dokumentene til møte og vi stiller med ikke lite spenning. Andre er garvede kirkemøteveteraner som kan kodene og vet hva dette handler om. Noen kommer fra en såkalt profesjonell posisjon i kirke og kristenliv, andre kjenner ser spørrende og usikre og nye.

Disse dagene skal vi diskutere, finne gode vedtaksformularer, bryne meninger og tanker, være uenige og enige.

Men akkurat nå, her i kirken ved møtets åpning, før alt det andre setter i gang, er vi samlet om det som binder oss sammen,

ja er vi samlet om det som gjør at vi er her på kirkemøte,

er vi samlet om det som er det kirkens eksistens er fullstendig avhengig av.

Vi er samlet for å dele oppdraget vi har fått fra kirkens Herre: Gå og fortell!

Det er stor kontrast fra oss til de kvinnene vi møtte i fortellingen fra Lukas. De var kvinner som hadde fulgt med på hva som skjedde med Jesus, både mens han gikk omkring, men ekstra nå under det som hadde skjedd når han ble korsfestet og døde. Veldig ofte hadde de vært i utkanten av Jesu følge. Det var jo mennene som var hans nærmeste, de han hadde utvalgt til sine disipler. Men nå var det kvinnenes tid. Å se til de døde og passe på at de ble stelt slik de skulle var deres oppgave. Så vet vi hva som skjedde der i hagen. De finner graven tom. Men en engel forteller dem at Jesus ikke er i graven, at han er oppstått-. Midt i sitt hverdagsliv, opptatt med noe man alltid gjorde når en var død opplever kvinnen dette. Det fortelles nesten utilbørlig enkelt. Ingen da kunne ane at dette skulle bli et vendepunkt i historien. Og det var kvinnen forteller det videre,

Når vi er samlet om papirer og dokumenter kan det være vanskelig å tenke at dette gjør vi fordi vi vil fortelle videre det kvinnene startet med å fortelle: Jesus er stått opp fra de døde, graven er tom. På samme måte kan det være vanskelig å ha det i mente når vi er uenige om ny kirkeordning eller vigsel for likekjønnede. Men det er det hele dreier seg om, det er det kirken står og faller på: At vi forteller videre om oppstandelsen, at vi aldri holder opp med det, at vi ikke et eneste øyeblikk glemmer at det er derfor vi er kirke og derfor vi er her. Som det står så treffende i dokumentet fra Faith and Order som vi skal behandle på kirkemøte: « Kirken er ikke planlagt av Gud for dens egen del, men for å tjene den guddommelige plan som er verdens forvandling».

Kvinnen var ikke særlig troverdige sannhetsvitner i sin samtid, og det var vel ikke de andre disiplene heller. Det er ganske utrolig at den fortellingen disse upålitelige vitnene kom med skulle

vise seg å være så kraftfull at den i dag preger hele verdens historien, vår etikk og vår kultur. Der ved graven var vel denne utvikling utenkelig, Og opp gjennom kirkens historie er det mange eksempler på at budskapet har overlevd og blitt gitt videre nesten mer på tross av budbærerne enn på grunn av.

Jeg tenker at nettopp den nøkternhet som preger oppstandelsesfortellingene er deres styrke. Når Gud handler med verden skjer det sjelden med det som skaper overbevisning og sikkerhet. Det er som om Gud handler på en måte som alltid vil være gjenstand for tvil og undring. Gud handler gjennom Israels historie, ganske uforståelig og vanskelig å fatte. Gud handler ved å fødes i en stall av fattige mennesker i utkanten av samfunnet. Gud handler ved å la sin sønn dø på et kors og ja vel stå opp igjen, men det uten sære troverdige vitner.

Og så er det kanskje nettopp denne måten som likevel er den sterke. Den som alltid gjør underet til hovedsak, ikke bevisene eller overbevisningen, men underet og undringen.

Det største under av alle. Jesu oppstandelse, blir gitt oss til tro og undring..... og til takk. Det gjør at vi aldri kan bemektige oss det, tro at vi vet alt og forstår alt. Dette må vi ta imot i tro, og gi videre i tro.

Og når vi gjør det skapes nytt liv, ny tro, nytt håp.

Hvordan skal vi fortelle om oppstandelsen på en troverdig måte i dag? Hva var det som gjorde at kvinnen fortalte det videre, at disiplene fortalte det videre?

Jeg tror vi må fokusere på håpet som oppstandelsen gir. Og ikke bare håpet om evig liv og frelse, men også håpet som ligger i at dødens krefter i verden ikke er sterkest, at det finnes en guddommelig kjærlighet som sprengte døden, og som gir oss kraft til å leve. Gir oss mot til å leve med håp i dødens verden.

Når vi ser på menneskeslektens historie er det mange grunner til å gi opp, både død og vold har preget verden og oss mennesker til alle tider, og det gjør det også i dag, Men så skjedde det noe der i graven hvor Jesus ble lagt, Vi får aldri vite hva som virkelig skjedde, men vi vet hva det førte til. Kvinnene og disiplene fortalte det videre, og Den Hellige Ånd gjorde dem overbevist og trygge, slik at de fortsatte å fortelle.

Gå og fortell er oppdraget vi som Jesu etterfølgere har fått.

Gå og fortell at Jesus lever.

Gå og fortell at livet er sterkere enn døden.

Gå og fortell at vi mennesker ikke er alene i verden.

Gå og fortell om Guds kjærlighet som selv ikke døden kan holde borte fra oss.

Gå og fortell.

Så er vi her på Kirkemøte. Vi tilhører en moderne profesjonell kirke i et velstandssamfunn. Vi diskuterer viktige strategier for kirkens fortsatte virksomhet, vi er urolige for kirkens økonomi, vi er bekymret for kirkens enhet når så ulike meninger står mot hverandre. Alt dette er viktig å være opptatt av. Kirken må alltid ha en organisasjon, har den ikke det blir det de sterkeste menneskene som rår. Men vi må ikke glemme at vi er mer enn organisasjon og meninger, vi er mennesker som tror på oppstandelsen, vi er mennesker som er blitt berørt av Den Hellige Ånd og som våger håpe selv om det menneskelig sett skulle være umulig. Og vi er som kvinnene og disiplene, det er ikke på grunn av oss selv at vi har fått oppstandelsestroens gave, det er nåde, det er underet.

Verden trenger en kirke som håper, som bærer livets håp til alle de mennesker som lider og ikke ser noen utvei.

Verden trenger en kirke som våger å tro på oppstandelsen her og nå, som taler høyt mot urettferdighet og ødeleggelse av alt liv.

Verden trenger en kirke som alltid er på livets side og forvalter håpet som ikke lar seg kue.

I lesetekstene i dag fortelles det om hvor stor glede, fred og skjønnhet budskapet fra Gud kommer med. Igjen er det slik at budskapet er noe helt annet enn de som formidler.

Budskapet må fortolkes inn i hvert nytt slektsledd. Det er bl.a. derfor vi er her på kirkemøte. Vi er med på å gi rammer til budskapets formidling, slik at mennesker i vårt tid og i vår verden kan møte Jesus, den korsfestede og oppstandne Herre og Frelser.

Men det er budskapets kraft som forvandler. Slik det alltid har gjort. Vi er benådede mennesker som har fått denne skatt å forvalte.

Gå og fortell at Jesus lever!!!!